

L'aplicació del dret supletori i la regulació de la prescripció en el Codi civil de Catalunya

Santiago Espiau Espiau

Facultat de Dret
Universitat de Barcelona

*Abstract**

El present treball estudia la jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya constituïda per les sentències de 26 de maig i de 12 de setembre de 2011. Coincideix amb la tesi d'aquestes sentències que l'aplicació de la regulació catalana en matèria de prescripció no exigeix que la institució que origina les pretensions susceptibles de prescripció estigui regulada pel dret civil català i proporciona arguments que la reforcen. En canvi, critica raonadament la tesi d'aquestes mateixes sentències segons la qual l'aplicació supletòria de les disposicions del Codi civil català, com a dret comú, solament procedeix respecte de les normes del dret propi de Catalunya. La conclusió a la qual arriba el treball és que aquestes disposicions –i, entre aquestes, les que regulen la prescripció– s'apliquen supletòriament a qualsevol llei –estatal o catalana, de dret públic o de dret privat– aplicable a Catalunya que precisi recórrer al dret comú per integrar o completar el seu contingut.

This paper analyses the decisions of the Catalan Supreme Court dated 26 May and 12 September 2011. The author shares the view of the Court according to which the Catalan rules on prescription apply regardless of the fact that the issue from which the claims that may be subjected to the statute of limitation may have not been regulated by the Catalan Parliament. The paper further reinforces this thesis. However, the paper is critical of the Court's holdings when it considers that the Catalan Civil Code, as general default law, is only applicable as supplementary law for Catalan rules. The author concludes that the provisions contained in the Catalan Civil Code, including the rules on prescription, apply as supplementary law of any act, whether Spanish or Catalan and whether subjected to private or public law, that is to be enforced in Catalonia.

Title: The application of the supplementary law and the regulation of prescription in the Catalan Civil Code

Paraules clau: prescripció, supletorietat, dret comú, legislació civil estatal, legislació civil catalana, legislació civil especial, legislació de dret públic i de dret privat

Keywords: prescription, supplementary law, general default law, Spanish civil law, Catalan civil law, specific civil law statutes, public and private law statutes

---

* Aquest treball forma part de les activitats del projecte d'investigació DER 2011-26892, l'investigador principal del qual és el professor Ferran BADOSA COLL.

Sumari

1. Introducció
2. L'aplicació del dret supletori a Catalunya
3. L'aplicació supletòria de la legislació civil estatal a Catalunya i la regulació de la prescripció
4. L'aplicació supletòria de les disposicions del Codi civil de Catalunya i dels preceptes relatius a la prescripció
5. Conclusions
6. Taula de jurisprudència citada
7. Bibliografia

1. Introducció

L'aplicació a Catalunya de la regulació de la prescripció establerta en la [Llei 29/2002, de 30 de desembre, primera llei del Codi civil de Catalunya](#) (CCCat)¹, no està exempta de dificultats, no tant perquè els preceptes que la integren suscitin dubtes interpretatius, com per plantejar alguna qüestió –dins l'anomenada jurisprudència menor– respecte dels supòsits en els quals procedeix. En aquest sentit, diferents sentències de les Audiències Provincials catalanes² han entès que l'aplicació d'aquesta regulació exigeix que la institució –contractes en particular o responsabilitat extracontractual– de la que deriven els drets als quals es vinculen les pretensions susceptibles de prescripció estigui també regulada pel dret civil català; si no és així i la institució es regeix per les disposicions de la legislació civil estatal –d'aplicació supletòria a Catalunya a falta de normativa pròpia– correspon també a aquesta mateixa legislació estatal la regulació de la prescripció d'aquestes pretensions. En aquests moments existeix ja una jurisprudència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (en endavant, TSJC) –constituïda per les SSTSJC 26.5.2011 (JUR 2011\4883) i 12.9.2011 (RJ 2011\396448)³– que resol la qüestió; però al no haver-se pronunciat amb la claredat i rotunditat que el tema exigeix, convé tractar de precisar-la a fi de contribuir a resoldre dita qüestió definitivament. A aquesta finalitat responen les línies que segueixen a continuació.

2. L'aplicació del dret supletori a Catalunya

L'aplicació del dret supletori a Catalunya es pot contemplar des de dos punts de vista: (i) des del punt de vista de l'aplicació supletòria de la legislació civil estatal a Catalunya i (ii) des del punt de vista de l'aplicació supletòria de les disposicions del CCCat com a “dret comú”. A la primera es refereix l'art. 111-5 CCCat i, a la segona, l'art. 111-4 CCCat i, com és evident, es tracta de manifestacions de supletorietat diferents, tant pel que fa al dret al qual s'atribueix el caràcter de “supletori” i al dret respecte del qual ostenta aquesta condició, com pel que fa referència a la funció i a la finalitat que la “supletorietat” exerceix en ambdós supòsits. Però, en qualsevol cas, la conseqüència –la supletorietat en un i altre cas– és la mateixa i l'aplicació del dret supletori esmena la falta de regulació del dret suplert.

Tant d'una com d'una altra manifestació de la supletorietat s'ocupa la jurisprudència del TSJC que és objecte d'estudi en aquest treball. Al voltant de la primera se centra la qüestió de si, en els supòsits en els quals s'aplica supletòriament la legislació civil estatal a Catalunya, procedeix o no la regulació catalana de la prescripció, i les afirmacions que

¹ DOGC núm. 3798, de 13.1.2003.

² SSAAPP Barcelona 13.12.2007 (JUR 2008\64648), 2.2.2010 (JUR 2010\148147), 10.3.2010 (JUR 2010\164985), i Tarragona 5.10.2010 (AC 2011\620); plantejava dubtes la SAP Barcelona 27.3.2007 (JUR 2007\243868).

³ SSTSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), 12.11.2011 (JUR 2011\396448). En el primer cas, la controvèrsia la va plantejar la prescripció de les pretensions contractuals derivades d'un contracte d'execució d'obra, en relació amb l'aplicació de l'art. 121-21 b) CCCat o de l'art. 1964 CC; en el segon, la qüestió la va suscitar l'aplicació o no del termini de 30 anys de l'art. 344 CDCC a pretensions que tenien el seu origen en un contracte de préstec.

sobre aquest tema efectuen les SSTSJ 26.5.2011 (RJ 2011\4883) i 12.9.2011 (JUR 2011\396448) són encertades i es pot estar d'acord amb elles. A la segona manifestació de la supletorietat es refereix tan sols la STSJ 26.5.2011 (RJ 2011\4883) i crec que els seus pronunciaments són equívocs o, si més no, incomplets, i poden induir a confusió, raó per la qual requereixen d'alguna matisació.

3. L'aplicació supletòria de la legislació civil estatal a Catalunya i la regulació de la prescripció

En relació amb l'aplicació supletòria de la legislació civil estatal a Catalunya i respecte de la incidència de la regulació de la prescripció establerta en el CCCat, la qüestió es pot plantejar de la següent manera: la supletorietat de la legislació estatal, per esmenar la falta de regulació concreta pel dret civil català d'una institució respecte de la qual la comunitat autònoma té competència legislativa, però no l'ha exercit, imposa al seu torn l'aplicació de la legislació civil estatal en matèria de prescripció a les pretensions relatives als drets derivats d'aquesta institució no regulada pel dret català? O, el que és el mateix, dit d'una altra manera: l'aplicació de la regulació catalana relativa a la prescripció, exigeix que la institució que origina les pretensions susceptibles de prescripció estigui també regulada pel dret civil de Catalunya?

Les SSAAPP Barcelona 2.2.2010 (JUR 2010\148147) i Tarragona 5.10.2010 (AC 2011\620), recorregudes en cassació davant el TSJC, van entendre que sí i van respondre afirmativament a aquestes dues preguntes. Tractant-se en els casos resoltos per ambdues sentències de la prescripció de pretensions relatives a drets contractuals, com el dret civil català no regula els contractes que van originar aquestes pretensions, la prescripció de les mateixes no podia –segons el parer de les Audiències– regir-se per les disposicions del CCCat, sinó que havia de subjectar-se a les del CC.

Aquest parer es recolza en dos arguments⁴. En primer lloc, en la ITC 29.10.2003 (RTC 2003\349), que va aixecar la suspensió a l'aplicació del Llibre I CCCat com a conseqüència del recurs d'inconstitucionalitat que, contra el mateix, va presentar l'Advocacia de l'Estat, entenent que les seves disposicions només eren aplicables al dret propi de la comunitat autònoma i negant, per tant, l'aplicació supletòria de la legislació civil catalana respecte de l'estatal. I, en segon lloc, en la regulació del conflicte de lleis –a la qual, segons les sentències de les AAPP Barcelona i Tarragona, s'havien de subjectar els casos sotmesos a la seva consideració–, que exigeix que una mateixa i única llei sigui aplicable a les vicissituds de les obligacions contractuals respecte de les quals es planteja la qüestió conflictiva.

---

⁴ Els reproduïx també la SAP Barcelona 10.3.2010 (JUR 2010\164985), en relació amb un supòsit en el qual la pretensió subjecta a prescripció tenia el seu origen en una indemnització per responsabilitat extracontractual i a la qual l'AP aplica el termini d'1 any de l'art. 1968.2n CC: amb relació a aquesta sentència, ESPIAU ESPIAU (2011, pp. 213-219).

El TSJC rebutja –amb encert– aquests arguments i casa les SSAAPP Barcelona i Tarragona. Pel que fa a la ITC 29.10.2003 (RTC 2003\349)⁵, el TSJC recorda que no es pot aplicar amb una finalitat i a un supòsit diferents d'aquells per als quals que es va dictar ⁶. I pel que fa la subjecció del supòsit a la normativa del conflicte de lleis, el TSJC nega que existeixi tal situació de conflicte, destacant l'absència de les dades o elements que el defineixen i que, només en cas de concórrer, permetrien plantejar la possibilitat de la seva apreciació⁷.

La solució del TSJC és encertada i, si s'escau, al seu raonament caldria afegir alguns arguments que la reforcen. En primer lloc, l'aplicació supletòria de la legislació civil estatal és excepcional i només procedeix a falta de regulació pròpia del dret civil català: si aquesta regulació existeix, i existeix en matèria de prescripció, no cap el recurs a la supletòria, i amb ell, l'aplicació de la legislació civil estatal (art. 111-5 CCCat). A més, i en relació amb això, si procedís la pretesa aplicació supletòria de la normativa estatal de la prescripció, no només faltaria el pressupòsit que la justificaria, sinó que a més vulneraria els principis generals de l'ordenament jurídic català i les seves mateixes disposicions. En segon lloc, i existint una regulació pròpia del dret civil català en matèria de prescripció, la seva aplicació és preferent i exclou “qualsevol altra” (art. 111-5 CCCat), particularment la procedent del legislador estatal. En aquest sentit, cal destacar que l'aplicació de la legislació catalana relativa a la prescripció en cap cas suposa que sigui supletòria de la legislació estatal que regula la institució que origina la pretensió, ja que aquesta legislació també regula la prescripció. En tercer lloc, convé insistir en què no cal parlar de conflicte de lleis: no només per la falta dels elements que el defineixen, sinó també perquè tractant la qüestió controvertida de l'aplicació supletòria d'una legislació respecte d'una altra, que opera en una situació de falta o absència de normativa, nega el mateix pressupòsit –concurrència de lleis– del conflicte; i si la qüestió es planteja des del punt de vista de la coexistència de la legislació estatal i de l'autònoma, el criteri per a resoldre'l és el constitucional de la preferència del dret civil autònom propi i tampoc arriba a existir conflicte. Finalment, l'argument de l'exigència de la unitat del règim jurídic, i de què una mateixa i única llei

⁵ Que ja havia estat objecte de crítica en la doctrina: VAQUER ALOY (2008, pp. 69-108).

⁶ STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), FD VI, 1.

⁷ “Es por lo tanto necesario para la aplicación de las normas de conflicto, tanto en el caso del derecho internacional privado como en el caso del derecho interregional, la presencia de un elemento de esta naturaleza bien por la existencia de elementos personales o subjetivos referidos a las partes (vecindad, residencia o domicilio en otra Comunidad Autónoma) o, en su caso, por los elementos objetivos de la mencionada relación (situación del bien en otra Comunidad Autónoma), o por el lugar de realización del negocio o porque éste tuviese que tener efecto en otro lugar, etc. El elemento interregional tiene que estar presente en todo caso, ya que de otra manera el conflicto de leyes no se producirá” [STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), FD VI, 2, i STSJC 12.11.2011 (JUR 2011\396448), FD III].

Com a colofó a la seva argumentació, el TSJC assenyala que, de seguir-se el criteri de les AAPP, “obligaria a dejar de aplicar en Catalunya instituciones seculares como la rescisión por lesión ultradividium, aplicable a los contratos de compraventa, permuta u otros de carácter oneroso que no tienen una regulación propia en el derecho civil de Catalunya” [STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), FD VI, 2, i STSJC, Sala Civil i Penal, Sec. 1ª, 12.11.2011 (JUR 2011\396448), FD III, afegint aquesta última, en el mateix sentit, que això determinaria igualment que no fos aplicable la “usucapión adquisitiva catalana del art. 342 de la CDCC, pues hasta la promulgación del Libro V CCCat, el régimen general de la propiedad inmobiliaria carecía de desarrollo propio”]. Conclou la STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883) que “no es justificable que ante una voluntad legislativa de regulación autónoma y completa de la institución de la prescripción (salvando los supuestos de leyes especiales) se opte para obviar la aplicación de la norma y acudir a otra regulación vigente en el territorio nacional por el solo hecho que la institución a la que se tiene que aplicar no esté directamente regulada por el Código civil de Cataluña” (FD VI, 2).

sigui aplicable per a regular les vicissituds de les obligacions, no exigeix que aquesta “lleï aplicable” estigui recollida també en un mateix i únic text legal, sinó que pot trobar-se en diferents disposicions i, en un estat autonòmic que reconeix competències legislatives al poder central i a les comunitats autònomes, procedir de diferents instàncies legislatives⁸.

Per tant, respecte d'aquesta primera manifestació de la supletorietat a la que fa referència el CCCat, relativa a l'aplicació supletòria de la legislació civil estatal i a la incidència en ella de la regulació que el propi CCCat estableix en matèria de prescripció, cal concloure que l'aplicació d'aquesta regulació no exigeix que la institució que origina les pretensions susceptibles de prescripció estigui regulada pel dret civil català. D'acord amb l'anterior, també cal afirmar que la legislació civil estatal que, de forma supletòria, regula una determinada institució jurídica, no s'estén –existent legislació catalana sobre aquest tema– a la regulació de la prescripció de les pretensions que deriven d'aquesta institució, la qual es regeix per les normes del dret civil català. Aquesta última afirmació no es fa a títol personal: és la que es desprèn de la regulació legal –tant de la constitucional i estatutària com de la recollida en el CC i el CCCat– de la supletorietat de la legislació civil estatal en les comunitats autònomes o territoris amb dret civil propi i l'han sancionat les SSTJCS 26.5.2011 (RJ 2011\4883) i 12.9.2011 (JUR 2011\396448), constituint jurisprudència a efectes de l'art. 111-2 CCCat i de la [Llei 4/2012, de 5 de març, del recurs de cassació en matèria de dret civil de Catalunya](#)⁹.

4. L'aplicació supletòria de les disposicions del Codi civil de Catalunya i dels preceptes relatius a la prescripció

La segona manifestació de la supletorietat que contempla el CCCat es refereix a la de les seves pròpies disposicions en relació amb “altres lleis” i respon a la consideració d'aquestes disposicions com a “dret comú”. Al·ludeix a aquesta supletorietat l'art. 111-4 CCCat i opera, no només respecte de la legislació catalana, sinó també respecte de la legislació estatal aplicable a Catalunya que precisi de la supletorietat del “dret comú”.

És respecte d'aquesta segona manifestació de la supletorietat que convé puntualitzar l'abast de la jurisprudència del TSJC i, en concret, el de les manifestacions de la STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), ja que la STSJC 12.9.2011 (JUR 2011\396448) no es pronuncia sobre aquest tema. En efecte, en la primera d'aquestes sentències s'afirma el següent:

⁸ Sobre això, més extensament, ESPIAU ESPIAU (2011, pp. 216-218).

⁹ DOGC núm. 6063, de 8.3.2012. Tot i que la precisió pugui semblar supèrflua, tal vegada no estigui de més insistir en què aquesta jurisprudència es refereix a qualsevol supòsit o situació que precisi de l'aplicació supletòria de la legislació civil estatal, davant la falta de regulació pròpia per part del legislador català, que no ha exercit la competència legislativa que li correspon. És a dir, no es tracta d'una “jurisprudència” referida exclusivament a la prescripció de les pretensions contractuals, sinó que procedeix respecte de la prescripció de qualsevol pretensió, quan la relació jurídica que l'origina –per exemple, pretensions indemnitzatòries derivades de responsabilitat extracontractual– es regeix supletòriament per la legislació civil estatal.

“[E]l art. 111.4 CCCat, conforme al cual las disposiciones del Código civil de Catalunya constituyen el derecho común en Catalunya y se aplican supletoriamente a las otras leyes, no indica nada más que **la regulación del CCCat resulta aplicable supletoriamente a otras normas del derecho propio de Catalunya** ... Es en este sentido que el auto del Tribunal Constitucional de 29.10.2003 después de decir que lo dispuesto en este precepto tiene como antecedente inmediato el artículo 4.3 CC, donde se afirma que las disposiciones del Código ‘se aplicarán como supletorias en las materias regidas por otras leyes’, expresión casi idéntica a la utilizada por el legislador autonómico catalán, afirma que: “Pues bien, la lectura del precepto legal impugnado no impone la aplicación expansiva que sugiere el Abogado del Estado, sino que **la aplicación supletoria a que se refiere dicha norma puede limitarse a las leyes civiles de la Comunidad Autónoma de Cataluña**” (FD VI, 1; les negretes son meves).

Si el TSJC diu realment el que sembla deduir-se del text transcrit i fa seva la doctrina de la ITC, hem de manifestar el nostre desacord amb aquestes afirmacions. En efecte, constituint les disposicions del CCCat “*el dret comú a Catalunya*” i aplicant-se supletòriament a “*les altres lleis*” aplicables a Catalunya en allò que aquestes no regulin o remetin precisament al “*dret comú*”, la seva aplicació supletòria és procedent tant respecte de la legislació catalana, civil i no civil, com respecte de la legislació estatal, civil i no civil, sigui de dret públic o de dret privat.

Aquesta supletorietat del CCCat en relació amb la legislació estatal és la que sembla negar la STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), sense cap argument que ho justifiqui i limitant-se a reproduir les afirmacions del TC, per més que –com, d'altra banda, no pot ser d'una altra manera– immediatament reconegui a continuació que:

“[D]e conformidad con el art. 5.1 de la LOPJ únicamente resulta vinculante la doctrina que el Tribunal Constitucional establece en las resoluciones que dicte y las consideraciones hechas en el auto de 29.10.2003 sólo afectan el ámbito en que se produjeron” (FD VI, 1)¹⁰.

Si, efectivament, les disposicions del CCCat són “*el dret comú a Catalunya*” i, per descomptat, ho són, la supletorietat que l'art. 111-4 CCCat predica respecte de “*les altres lleis*” no es pot limitar només a les “*altres normes del dret propi de Catalunya*” o a les “*lleis civils de la Comunitat Autònoma de Catalunya*”, sinó que s'estén també a les “*lleis estatals*” que recorrin o hagin de recórrer al “*dret comú*” per integrar les qüestions que –pel seu mateix caràcter específic– no regulin. Així ho va manifestar ja fa temps la STS, 1a, 28.6.1968 (RJ 1968\3607) en relació amb les disposicions de la [CDCC 1960](#), que constituïa –segons la pròpia sentència– “*el dret comú per als catalans*”¹¹.

Per tant, d'acord amb aquestes idees i pel que fa a la regulació catalana de la prescripció, les seves disposicions –especialment, les relatives al *dies a quo*, als terminis prescriptius i les vicissituds d'aquests, en particular quant a la seva interrupció i a la seva suspensió– són

¹⁰ Argument que –per si no fos suficient– serveix al TSJC per a rebutjar un dels dos utilitzats per la SAP Barcelona 2.2.2010 (JUR 2010\148147) i, d'aquesta manera, justificar la inaplicació de les disposicions del CCCat en matèria de prescripció al cas jutjat.

¹¹ El supòsit de fet resolt per la sentència és conegut i no fa falta recordar-lo: el caràcter de “*dret comú*” dels preceptes de la CDCC va permetre –en aquella ocasió– la seva aplicació supletòria respecte de les disposicions del dret mercantil, negant-la a la legislació civil estatal.

aplicables i s'han d'aplicar a les pretensions vinculades a drets originats en institucions recollides i regulades en aquestes “altres lleis” de les quals el CCCat és “dret comú”, sempre que –és clar– en aquesta regulació no es contempli específicament la seva prescripció.

En tot cas, el que tal vegada caldria precisar o matisar a partir de l'art. 111-4 CCCat és que les disposicions del CCCat relatives a la prescripció s'apliquen supletòriament –amb una significació diferent en cada cas¹²– com a “dret civil general” a Catalunya, respecte de les lleis civils especials, siguin catalanes o estatals, i com a “dret comú” a Catalunya, respecte de les lleis no civils, catalanes o estatals, siguin de dret públic o de dret privat. Així, i atès que la supletorietat del CCCat respecte de la legislació –civil o no civil– catalana no planteja cap dubte¹³, tampoc l'ha de plantejar, per exemple, respecte de la [Llei 29/1994, de 24 de novembre, d'arrendaments urbans](#)¹⁴ (en endavant, LAU), respecte del [Reial Decret Legislatiu 1/2007, de 16 de novembre, que aproba el text refós de la Llei General per a la Defensa dels Consumidors i Usuaris i altres lleis complementàries](#) (en endavant, TRLGDCU)¹⁵, respecte de la legislació mercantil o laboral i, en l'àmbit del dret públic, respecte de la legislació administrativa o tributària.

En aquest sentit, sembla clar que, a Catalunya, el termini de prescripció de les pretensions relatives al pagament de la rendes arrendatícies de la LAU és el de 3 anys de l'art. 121-21.d) CCCat i no el de 5 anys de l'art. 1966.2n CC; que la remissió de l'art. 143.2 TRLGDCU al “Código civil”, quant a la interrupció de la prescripció de l'acció de rescabament per danys causats per productes defectuosos, es refereix al “Codi civil català”¹⁶; que la referència de l'art. 943 CCom a les “disposicions del dret comú” relatives al termini de prescripció s'ha de reconduir també als preceptes del CCCat i, en particular, a l'art. 121-20 CCCat i al termini general de prescripció de 10 anys que estableix; o que, en l'àmbit del dret administratiu, la prescripció de les pretensions derivades dels drets contractuals regulats en el [Reial Decret Legislatiu 3/2011, de 14 de novembre, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei de contractes del sector públic](#)¹⁷ (en endavant, RDL 3/2011), s'ha de regir igualment per les disposicions del Codi civil català¹⁸.

¹² Per a la configuració de les disposicions del dret civil com a “dret civil general” i com a “dret comú”, BADOSA COLL (2010, pp. 111-116, 122-124, 150-153 i 157-164).

¹³ Tal com afirma la STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), FD VI. En efecte, no crec que susciti cap dubte la subjecció de la prescripció de les pretensions relatives als drets contractuals prevists en la [Llei 1/2008, de 20 de febrer, de contractes de conreu](#) (DOGC núm. 5082, de 3.3.2008), al que es disposa en els arts. 121-1 a 121-25 CCCat, com tampoc l'aplicació d'aquests preceptes a la prescripció de les pretensions que deriven de la [Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives](#) (DOGC núm. 3679, de 17.7.2002) o, en general, a les que deriven d'una llei de la comunitat autònoma, sigui de caràcter civil o no.

¹⁴ BOE núm. 282, de 25.11.1994.

¹⁵ BOE núm. 287, de 30.11.2007.

¹⁶ Que admet també la suspensió del termini prescriptiu i que, per tant, determinarà també la possibilitat de suspensió de la prescripció de les pretensions de rescabament a les que es refereix l'art. 143.2 TRLGDCU.

¹⁷ BOE núm. 276, de 16.11.2011.

¹⁸ En aquest sentit, cal destacar que l'art. 19.2 RDL 3/2011 remet, quant al règim jurídic dels contractes administratius, a l'aplicació supletòria de “las restantes normas de derecho administrativo y, en su defecto, [de] las normas de derecho privado”.

El mateix hauria de succeir pel que fa a la regulació de la responsabilitat extracontractual de les Administracions públiques, tant si es tracta de les estatals com de les catalanes. Ara bé, la consideració de la responsabilitat de totes les Administracions com un “sistema” de competència estatal exclusiva i la creació –a partir de la [Llei 4/1999, de 13 de gener, de modificació de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de Règim Jurídic de les Administracions Públiques i del Procediment Administratiu Comú](#)¹⁹– d'un “règim jurídic substantiu de la responsabilitat patrimonial de l'Administració”, unificat i consolidat²⁰, i de caràcter tancat, al que sembla reconduir-se igualment el de la responsabilitat regulada en la [Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya](#)²¹ (en endavant, Llei 26/2011), determina que no ocorri així, encara que aquesta solució sigui –al meu parer– discutible²².

5. *Conclusions*

Com a resum de quant s'ha exposat es poden apuntar dues conclusions. En primer lloc, i pel que fa a l'aplicació de la regulació de la prescripció establerta en el CCCat, en els supòsits de supletorietat de la legislació civil estatal cal afirmar que aquesta supletorietat s'ha de limitar exclusivament a aquelles qüestions no regulades pel legislador català malgrat tenir competència legislativa per fer-ho i mentre no ho faci. L'aplicació de la legislació catalana en matèria de prescripció no requereix que la institució de la qual neixen les pretensions subjectes a prescripció estigui regulada pel dret civil català, operant aquesta aplicació –en relació amb aquestes pretensions– amb caràcter preferent i sense que constitueixi en cap cas un supòsit d'aplicació supletòria respecte de la legislació civil estatal que regeix la institució. Per descomptat, que una institució estigui regulada al mateix temps pel dret civil estatal i pel dret civil català no contradiu la unitat del règim jurídic d'aquesta institució, sinó que respon al sistema de competències legislatives compartides propi de l'estat autonòmic espanyol. Aquesta primera conclusió està avalada per la jurisprudència del TSJC, que l'ha posat de manifest en les 26.5.2011 (JUR 2011\4883) i 12.9.2011 (RJ 2011\396448).

En segon lloc, i quant a l'aplicació de les disposicions relatives a la prescripció del CCCat com a “dret civil general” o com a “dret comú”, constitueix efectivament –ara sí– un supòsit de supletorietat que es predica de totes aquelles lleis –civils o no civils– respecte de les quals aquestes disposicions actuen amb un o un altre caràcter, sense que calgui circumscriure'l en cap cas a la legislació catalana, essent procedent també en relació amb la

---

¹⁹ BOE núm 12, de 14.1.1999.

²⁰ BADOSA COLL (2012, p. 172).

²¹ DOGC núm. 5686, de 5.8.2010. L'art. 81.1 de la Llei 26/2010, que al·ludeix als principis generals que orienten la responsabilitat patrimonial de l'Administració, reconeix el dret dels ciutadans a ser indemnitzats per les administracions públiques de Catalunya, “en els termes que estableixen la legislació bàsica, aquesta Llei i la normativa de desenvolupament”, evitant tota remissió a la legislació civil; amb tot, això no hauria de ser suficient per evitar o excloure l'aplicació supletòria de la mateixa com a “dret comú”.

²² En qualsevol cas, aquesta peculiar consideració de la responsabilitat extracontractual de l'Administració nega l'aplicació supletòria, no només de la legislació civil catalana relativa a la prescripció, sinó també de la legislació civil estatal, en els seus respectius àmbits de vigència.

legislació estatal. Aquesta segona conclusió, que és la que es desprèn del significat legal de l'expressió "dret comú" i de la consideració del dret civil –sigui el que sigui– com a "dret comú", la sanciona expressament l'art. 111-4 CCCat i, a diferència del que succeeix amb la conclusió anterior, no l'ha confirmat encara cap STSJC²³; amb tot, és d'esperar que el TSJC no tardi a pronunciar-se sobre aquest tema, en congruència amb la jurisprudència que ha establert en relació amb la supletorietat de la legislació civil estatal ²⁴.

6. Taula de jurisprudència citada

Tribunal Constitucional

<i>Data</i>	<i>Referència</i>	<i>Magistrat Ponent</i>
29.10.2003	RTC 2003\349	No consta
14.2.2013	JUR 2013\89660	Fernando Valdés Dal-Ré

Tribunal Suprem

<i>Sala i data</i>	<i>Ref.</i>	<i>Magistrat Ponent</i>
1a, 28.6.1968	RJ 1968\3607	Francisco Bonet Ramón

Tribunal Superior de Justícia de Catalunya

<i>Sala, secció i data</i>	<i>Ref.</i>	<i>Magistrat Ponent</i>
Civil i Penal, Sec. 1a, 26.5.2011	RJ 2011\4883	Núria Bassols Muntada
Civil i Penal, Sec. 1a, 12.11.2011	JUR 2011\396448	M ^a Eugènia Alegret Burgués

Audiències Provincials

<i>Tribunal, secció i data</i>	<i>Ref.</i>	<i>Magistrat Ponent</i>
Barcelona, Sec. 11a, 27.3.2007	JUR 2007\243868	José M ^a Bachs Estany
Barcelona, Sec. 4a, 13.12.2007	JUR 2008\64648	Mireia Ríos Enrich
Barcelona, Sec. 1a, 2.2.2010	JUR 2010\148147	M ^a Dolores Portela Lluch
Barcelona, Sec. 1a, 10.3.2010	JUR 2010\164985	M ^a Dolores Portela Lluch
Tarragona, Sec. 3a, 5.10.2010	AC 2011\620	Manuel Galán Sánchez

7. Bibliografia

²³ Sinó més aviat al contrari, en el cas de la STSJC 26.5.2011 (RJ 2011\4883), per més que fos en pronunciament que no constitueix fonament de la resolució.

²⁴ Finalitzada la redacció d'aquest treball, la STC 14.2.2013 (JUR 2013\89660) s'ha pronunciat sobre la qüestió d'inconstitucionalitat núm. 9200-2008, plantejada pel JPI núm. 1 de Lleida, en relació amb l'art. 121-21 b) CCCat, per possible vulneració dels arts. 14 i 149.1.6 i 8 CE. Amb tot, en aplicació de l'art. 37.1 de la [Llei Orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional](#) (BOE núm. 239, de 5.10.1979), el TC decideix la inadmissió a tràmit de la qüestió d'inconstitucionalitat, sense entrar en el fons.

Ferran BADOSA COLL (2010), *Memoria de Derecho civil*, Marcial Pons, Madrid-Barcelona-Buenos Aires.

---(2012), "Comentari a l'art. 111-4 CCCat", a Albert LAMARCA I MARQUÉS/ Antoni VAQUER ALOY (eds.), *Comentari al llibre primer del Codi civil de Catalunya. Disposicions preliminars. Prescripció i caducitat*, Atelier, Barcelona, pp. 149-172.

Santiago ESPIAU ESPIAU (2011), "L'aplicació de la regulació de la prescripció establerta al Codi civil de Catalunya. Comentari a la sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona de 10 de març de 2010", *Revista Jurídica de Catalunya*, núm. 1, pp. 213-219.

Antoni VAQUER ALOY (2008), "El derecho civil catalán: presente y futuro", *Revista Jurídica de Navarra*, núm. 46, pp. 69-108.